

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

12 квітня 2017 року

№ 2 (02)

Земельний ринок Кабмін: 200 га в одні руки

Кабінет Міністрів України готує законопроект про відкриття ринку землі.

За отриманою інформацією, землю зможуть купити тільки фізичні особи, які є громадянами України, і не більше 200 гектарів в одні руки. Великих гравців до торгів обіцяють не пустити.

Про це заявив прем'єр-міністр України Володимир Гройсман 10 квітня на бізнес-форумі в Києві. Тут же він додав, що не буде дозволено продавати українську землю іноземцям. А сам продаж земель сільгосппризначення планують розпочати вже наприкінці травня.

Такий раптовий поспіх – не дивина. Зняття мораторію на продаж землі в Україні є одним із «маячків» Меморандуму з Міжнародним валютним фондом.

«Не робіть нам щастя без нашої участі»

Децентралізація

Ремонт доріг, будівництво водогонів, освітлення вулиць, забезпечення шкіл автобусами. Понад 100 проектів з розвитку територій розробили об'єднані громади Дніпропетровщини. Їх розглянуть в Державному фонді регіонального розвитку. Найкращі – профінансують. Про це стало відомо під час наради віце-прем'єр-міністра України Геннадія Зубка з головами райдержадміністрацій, районних рад та голів територіальних громад щодо децентралізації, яка пройшла недавно в області. Щоб навчити територіальні громади створювати власні інвестпроекти, в області організували спеціальні тренінги. Це допомогло розробити понад 100 проектів розвитку. Йдеться про придбання шкільних автобусів, освітлення вулиць, будівництво водогонів. Половину з них вже подали до Мінрегіону. Проекти планують реалізувати за рахунок субвенції з держбюджету.

«Є потужні громади, які прагнуть реалізовувати проекти, розвиватися. Сьогодні люди кажуть: не потрібно робити наше щастя без нашої участі. Ми підтримуємо ініціативних керівників, які роблять конкретні кроки для розвитку територій. Зараз об'єднані громади мають можливість самостійно вигравати гранти, залучати інвесторів» - зазначив Геннадій Зубко.

РДА відмирають?..

«Зміни до Конституції в частині реформи самоврядування будуть. У реформи є чимало прихильників у парламенті. Розраховуємо на депутатів-мажоритарників і місцеве самоврядування. Після перших успіхів реформи лідери місцевого самоврядування вимагають від своїх депутатів голосування за конкретні законопроекти».

Про це заявив віце-прем'єр-міністр - Міністр регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства Геннадій Зубко в інтерв'ю виданню «Фокус».

За його словами, реформа потребує перегляду близько ста законів. «Але головне зміни до Конституції. В Україні є сім громад, що покривають територію своїх районів. Потрібно переглянути, чим займаються в цих районах райдержадміністрації. У них тепер немає повноважень, але є зарплати, ресурси, і це породжує плутанину, дублювання функцій і не потрібне протистояння. Те, що РДА відмирають і пора вводити інститути префектів, розуміють навіть противники реформи у Верховній Раді», - підкреслив Геннадій Зубко.

Він зазначив, що можливість контролю за рішеннями місцевого самоврядування зведена до мінімуму. «Ми підготували законопроект, який дасть можливість перевіряти законність постанов органів місцевого самоврядування районним і обласним держадміністраціям. Але тільки до прийняття змін до Основного закону. Такий варіант вирішення цієї проблеми позитивно оцінили в Раді Європи, які займаються проблемами місцевого самоврядування», - повідомив Г. Зубко.

Світле Христове Воскресіння кожній родині благословіння!

Великдень - чудове життєствердження весни, найголовніше свято для православних християн, у цей день закінчується Великий піст і настає Світле Христове Воскресіння.

Великдень на Русі завжди був пишним святкуванням, у багатьох будинках і сім'ях заможних селян на стіл подавали 40 страв - стільки, скільки днів у Великому пості. Багатий стіл був передвісником доброго майбутнього врожаю.

Про Великодні традиції читайте на стор. 8

Наболіле

Зражені надії

Знову Україну лихоманить,
Миру й спокою ніде нема,
Й відчуття таке,
що на Майдані
Гинули і мерзли задарма.
Надарма надіялись, що можна
Всім гуртом неправду подолать,
І господарем своєї долі
Справедливо може кожен стать.
За свою довірливість й довіру
Поплатились - ось і весь резон,
Бо бандити підло аж надміру
«Банду геть!» кричали
в мікрофон.

Рейдери, бандити і злочоду
Крутяться зміями в кублі,
Простягають загребуші руки
До святої матінки-землі
Боже, може, й ти вже
нас покинув?
Може, й ти зневірився у нас?
Бо вже продали всю Україну,
Лиш надії вогник ще не згас.

Марія Гайворонська
с. Спаське,
Новомосковський район.

Реальність наша - не до жартів...

Перші дні квітня закінчилися дуже трагічно для фермера Василя Ковалю та його дружини із села Ляшківка Царичанського району. Обоє ледь залишилися живими

Зранку Ковалі поїхали у справах, а коли повернулися додому, на них уже чекали. Зловмисники сховалися у літній кухні, і коли дружина фермера зайшла до приміщення, на неї напали. Вона встигла закричати й тим самим подала чоловікові тривожний сигнал. Він поспішив на виручку. Але тієї ж миті гримнули постріли...

Куля влучила в плече, бандюги ще й на додачу прострелили руку та пошкодили око.

Забравши гроші та інші цінні речі, нападники втекли на машині господаря.

За фактом розбійного нападу відкрито кримінальне провадження. Йде слідство.

Сам Василь Коваль потрапив до реанімаційного відділення однієї з лікарень обласного центру. Стан його оцінюють як важкий.

Цими днями постраждалому зроблено операцію, будемо сподіватися, що все піде на краще.

Наша газета відстежуватиме за подіями і ходом розслідування цієї резонансної справи.

Антирейдер НІ П'ЯДДЮ ЗЕМЛІ НЕ ПОСТУПИМОСЯ!

стор. 4 - 5

Асоціація фермерів Дніпропетровської області

реалізує якісне дизельне паливо
Євро 5 за привабливими цінами
За якість дизельного палива Асоціація
несе стовідсоткову відповідальність

067 531 01 05

Якщо говорити про децентралізацію влади мовою цифр, то зараз на Дніпропетровщині створено 35 об'єднаних територіальних громад, а в перспективі планується створити таких 90. По своїй суті реформа має передати на місця більше бюджетних коштів та повноважень, а також зробити надання адміністративних послуг для кожного громадянина більш доступними, зручними та комфортними. Але чи так це виглядає на практиці? Чи завжди чиновники приймають рішення на користь громадян? Чи завжди від таких об'єднань виграють прості мешканці? Чи люди просто стають заручниками ситуації, як це сталося, наприклад, у селі Миколаївка Новомосковського району.

«Перспектива» по-миколаївськи

сесії всі миколаївці вже «дружно» стали на бік об'єднання з величезною громадою?

Які ж підводні камені очікують на мешканців Миколаївки при «злуці» з містом Новомосковськом?

Ігор Гуртовий, представник громадської організації:

«Акція носить роз'яснювальний характер, адже багато людей до кінця не розуміє, що таке об'єднана територіальна громада, і цим користуються непорядні чиновники. Новомосковськ запропонував створити громаду з усіх навколишніх сіл поблизу у радіусі п'ятдесят кілометрів. І таке об'єднання просто знищить малі села. Вимога самого життя - потрібно об'єднатися в громаду селам Миколаївка, Мар'янівка, Очеретувате та селищу Губиниха. І це буде корисніше, ніж з Новомосковськом.

По-перше: об'єднання з містом Новомосковськ буде називатися «міська громада». У

трі та розпоряджатися ним буде міська рада громади.

Якщо ж об'єднатися із Губинихою та іншими населеними пунктами, то центр буде у Губинісі, і коштами розпоряджатиметься сільська рада громади. Але ж кожен населений пункт матиме там своїх представників. Громада до ста тисяч матиме двадцять депутатів. Десь по шість депутатів із кожного села. Тобто, паритет, і не буде в когось одного переважної більшості, а це означає, що треба буде домовлятися. А в іншому випадку - більшість депутатів буде з міста Новомосковська. У селах же залишиться сам староста з мінімумом повноважень.

По-друге: як буде здійснюватися представництво кожного села в центрі громади. Якщо розглянемо Новомосковськ, то це двадцять одна громада, шістдесят населених пунктів і сто сорок тисяч населення. Якщо об'єднатися з селищем Губинихою, то кількість населення складе десять-одинадцять тисяч.

Суть: децентралізувати владу. Донести адміністративні послуги якомога ближче до людей. Щоб кожен мешканець знав: оце мій голова, оце мій депутат, оце мій виконком. А якщо буде за сто тисяч населення, то хто з людей буде знати, де чий депутат і до кого конкретно звертатися.

Зберемо підписи і спробуємо

нині вирішуються на місцях, то потім «переведуться» винятково до Новомосковська. Аналогічно буде ситуація з ремонтом доріг та освітленням вулиць».

Підтримати акцію проти об'єднання Новомосковськом прийшло багато фермерів Миколаївки, людей, які працюють на землі і яких поважають мешканці села.

Павло Доценко, голова осередку асоціації фермерів і землевласників Новомосковського району при Миколаївській сільській раді:

«Розуміючи, які перекоси щодо інформування людей зі створення об'єднаних територіальних громад, ми вирішили провести акцію та пояснити населенню, який найкращий варіант для нашого села. До нашої ініціативної групи входять фермери, одноосібники та депутати сільської ради. Влада пропонує нам об'єднати територіальну громаду в складі всього Новомосковського району. Ініціює таке об'єднання місто Новомосковськ.

Тож їхня ініціативна група, об'їжджаючи села, агітує за таку велику громаду, запевняючи та обіцяючи, що це буде дуже добре. Що може насправді статися?

Коли відбулася децентралізація, і податки почали залишатися на місці, у нас з'явилися кошти, і ми мали змогу перекрити дах двох дитсадочків та будинку культури. Частково відремонтовано дороги. Зроблено освітлення вулиць. Тобто село почало оживати.

Усі сільські ради працюють із плюсами, маємо гроші та мо-

но, щоб три-чотири села було в об'єднанні. Це підтримують і в Губинісі, і в інших селах, але бояться висловити свою думку. Десь тиждень тому було перше обговорення. Із 280 мешканців територіальної громади 150 проголосували за приєднання. На сесії: 12 депутатів - за приєднання, троє проти, сім утрималися. Однак наступного дня ми пішли за протоколом. Нам сказали, що отримаємо в 10-денний термін. Але ті семеро депутатів, що утрималися на сесії, наступного дня вже поставили свої підписи за приєднання до Новомосковська.

І ми зрозуміли, що йде фальсифікація. Остогидло жити в брехні. Тому ми збираємо підписи жителів Миколаївки. Опитали 1100 місцевих мешканців, з яких понад тисячу громадян підписалися проти об'єднання з Новомосковськом і лише 10 висловилися «за».

Назбираємо більше половини підписів мешканців Миколаївки і будемо оскаржувати прийняте сільською радою рішення. Я не політик, я - простий фермер, в обробітку у мене тридцять сім гектарів землі. Мені болять у душі - коли з Новомосковськом Миколаївку об'єднують, не розвиватиметься у нас сільська інфраструктура. Нехай же наші гроші залишаються на місці, слугують на розвиток села».

Підтримати акцію до Миколаївки приїхали мешканці з інших навколишніх сіл, які також категорично проти такого мега-об'єднання з містом Новомосковським.

Алла Різніченко, громадська активістка з с. Орлівщина: «Ми провели громадське обговорення в Орлівщині, і сесія виступила проти об'єднання з містом Новомосковськом».

А ось що думають з приводу об'єднання пересічні мешканці Миколаївки.

Леонора Костянтинівна: «Не треба нам приєднуватися до Новомосковська в жодному разі. Тут має працювати і наш голова, і наші депутати, і вони мають вирішувати всі наші проблеми».

Любов Валентинівна: «Я тут народилася, я тут живу і вважаю, що все має залишатися на своїх місцях. Наш сільський голова всіх людей знає, а до Новомосковська далеко».

ЧУЛА б такі слова сільський голова Миколаївки Ірина Лубенець, що пересічні мешканці їй довіряють і думають, певно, що вона на їхньому боці. Насправді ж Ірина Лубенець, проходячи мимо учасників акції, встигла викрикнути, що акція не санкціонована, а коли з вуст автора цих рядків прозвучало прохання висловити аргументовану власну позицію, сільський голова швиденько зчурнула подальше...

Тож шановний сільський голові та всім прихильникам «скоропілого одруження» з Новомосковськом радимо прочитати Конституцію - Основний закон України, який проголошує, що джерелом влади є НАРОД. І якщо влада не прислухається до народного волевиявлення, то це волевиявлення може перерости у народний гнів.

*Думки мешканців Миколаївки слухала Влада ПЛАЙ.
Фото Іллі Жука.*

! Людське око бачить глибоко Народна мудрість

міській громаді виборчі правила трохи інші, ніж у сільській. Якщо в селі діє мажоритарна виборча система, то у міській громаді обираються за партійним принципом. І тому може таке статися, що села, які приєднуються до міста Новомосковська, не будуть мати жодного свого представника у раді громади. Сільських рад уже не буде, а буде одна рада об'єднаної громади.

По-друге: з фінансового боку це не вигідно однозначно, бо бюджет буде зосереджено в цен-

змусити сільську раду переглянути своє рішення та вийти на інший формат діалогу з людьми.

А тепер щодо того, як зміниться життя пересічного мешканця села? Якщо зараз для отримання якоїсь довідки людина йде в сільську раду, то за великим рахунком їй доводиться чекати не довго, бо все це на місці, то при об'єднанні з Новомосковськом доведеться чекати і чекати, бо все буде вирішувати сесія.

Те ж саме і по дитячих садах та школах. Якщо всі питання

жемо ними користуватися. У разі об'єднання з містом Новомосковськом, увесь наш бюджет практично розтане, як сніг на сонці. Новомосковськ - дотаційне місто, сімдесят мільйонів гривень, якщо я не помиляюсь - заборгованість тільки за газ. Вони збирають податків майже на 180 мільйонів, а витрачають 460 мільйонів. Отож, всі наші гроші підуть до центру - Новомосковської об'єднаної територіальної громади.

Варіант наш такий: потріб-

Ситуацію, яка на сьогодні склалася, прокоментував депутат Миколаївської сільської ради Володимир Шевченко:

«Та об'єднана громада, яку нам пропонують, щось дуже величезне - лише Новомосковськ налічує сімдесят тисяч жителів. Із об'єднанням це буде вже десь сто п'ятдесят тисяч. А рекомендована кількість в об'єднаних територіальних громадах має складати двадцять п'ять тисяч. Рішення, на жаль, було прийнято на сесії сільради. Необдумане та упереджене, я вважаю.

Голова сільської ради оголосила про присутність двадцяти двох депутатів, а фактично дванадцять проголосували «за», три депутати «проти», а решта утрималися. Формально більшість проголосувала за об'єднання з Новомосковськом.

Але чому сільрада перед прийняттям рішення не прислухалася до думки людей? Ніхто палець об палець не вдарив, а сільська голова нам на відкритті сесії сказала наступне: «Шановні, закон недолугий, він ще недопрацьований, тому не переймайтеся». І ми, депутати, заспокоїлися. А тепер буквально за два тижні все кулурно, так би мовити, вирішилося.

Зараз зібрано понад тисячу підписів проти приєднання. У нас близько чотирьох тисяч населення, мінус школярі. Десь тисяча підписів потрібна, щоб скасувати таке рішення. Ми не можемо далі мовчати. Наше головне завдання - підтвердити справжнє прагнення людей, показати їх точку зору».

Отже, виходить, за рішенням

Свого часу у селах наших не залишилася не поміченою така подія, як прийняття Верховною Радою змін та доповнень до чинного законодавства, згідно з якими сімейні чи присадибні або селянські одноосібні господарства отримали статус сільгоспвиробників. Якщо колись дійна корова у дворі вважалася годувальницею, то сьогодні навіть вона одна, а частіше дві-три і більше – це ще й свіжа копійка для родини. Не кажучи уже про ті сім'ї, котрі утримують і десяток, і два десятка корів. Однак до останніх пір такі ферми були у нас поза законом. Понад 10 мільйонів селян-одноосібників досі на власний страх і ризик живуть з того, що виробляють у своїй садибах. Без реєстрації працевлаштування, офіційного місця роботи та купи соціальних гарантій, на які давно заслужили люди, які загалом забезпечують 56 відсотків усієї сільгосппродукції в Україні і окремо майже сімдесят п'ять молока.

Ферма в законі

Тому узаконення приватних сімейно-селянських молочарських ферм на Дніпропетровщині сприйняли за обнадійливу вість. Скористалися нагодою і нагадати, що тут же народу довелося за це ще й ой як повоювати. В області знайшлися сили, котрі зробили усе від них залежне, аби мрія одноосібників зажити набагато впевненіше зі своїми фермами стала реальністю – такого висновку дійшла Міжнародна конференція «Розширення можливостей дрібних виробників і сімейних ферм через інноваційні проекти для сталого розвитку молочного господарства», яка відбулася одразу після прийняття ВР згаданих змін.

Скликалася вона за участю працівників Міністерства агрополітики та продовольства України, Інституту аграрної економіки та Дніпропетровської обласної ради, але її організатори – Міжнародний благодійний фонд (МБФ) «Добробут громад» та ФАО – Всесвітня продовольча і сільськогосподарська організація ООН. Настільки високий рівень зібрання й розмов та дискусій мав ніби радувати нас. Ми поділяємо оптимізм і задоволення, які не приховували селяни області, котрі опинилися в центрі уваги учасників з 13 країн Європи та Центральної Азії, а також окремо ще й з дальшої Канади. Одначе вбачаємо у цьому і прикрість. Причому гірку. Виходить, міжнародні благодійники та інші іноземці переймаються, щоб і у нас селяни мали змогу в «домашніх» умовах займатися молочним скотарством як повноцінні товаровиробники у власній державі, і вже багачко років допомагають, чим та як можуть, а в цей час усі ці роки свої державники ні кують, ні мелють. Може, хоч тепер змінять свою нещиру й підступну політику?

Адже яким аргументом прикривалися, відмахуючись від тваринницьких міні-ферм на селянських подвір'ях? Тим, що ніби в особистих господарствах ну ніяк не забезпечити отримання високоякісного молока «на тому рівні, на яко-

Розвиток

му вимагає пихата Європа». Отакі у нас недолугі селяни чи й зовсім інші «звички» та «традиції». Неначе марно сподіватися, що бодай і колись у цій ділі наздоженемо дрібних та середніх фермерів світу. А як насправді? МБФ «Добробут громад», як ми зрозуміли голову його правління Віктора Тереса, не випадково влаштував конференцію фактично у глибинному Покровському районі. Він знаходиться приблизно на одній далекій відстані як від обласного центру, так і сусідніх Запоріжжя і Донецька. Тобто довести звідти бездоганну продукцію, придатну для переробки на конкурентні продукти харчування – безнадійна затія, і квит. Але ось молоко, котре тут зараз отримують у двох молочарських кооперативах сіл Олександрівки та Андріївки, охоче купляє – віддає йому перевагу! - знаменита уже і в Україні фірма «Данон». Оскільки це молоко й не першого чи вищого ґатунку, а елітне!

А все тому, що за кошти МБФ «Добробут громад» тут обладнали усім необхідним для збирання молока від дворів членів обох кооперативів, далі його й охолодження та зберігання за всіма найперевішними нині канонами. Це не кажучи про те, що і ветеринарну службу забезпечили не гіршу від гордих європейців. Стосовно ж виробництва і заготівлі усіх видів кормів, від грубих до соковитих, так за показниками поживності і екологічної чистоти їм рівних навряд чи знайти і в Європі. Кооперативний рух в аграрному секторі окремо взятого Покровського району навчч демонструє, що дрібний і середній, в обох випадках суто сімейний бізнес для села – його майбутнє і панацея від усіх теперішніх бід. Покровчани фактично готові створювати і власну переробку молока та пропонувати споживачам бездоганну продовольчу продукцію. Це й для учасників Міжнародної конференції

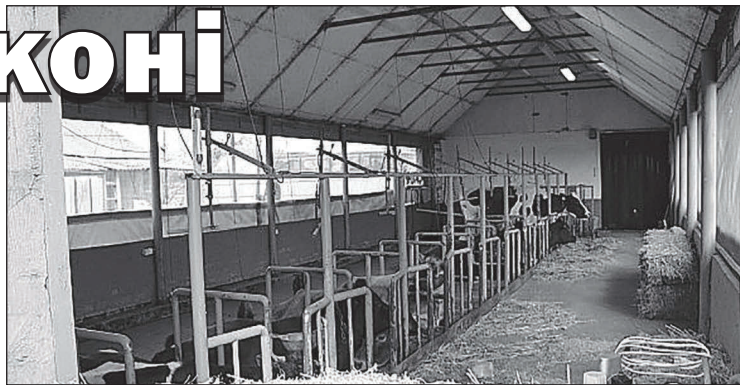
була «сенсація»: в радянські часи у Покровському діяв завод твердих сирів, відмінну продукцію якого не бачили як в районі, так і в усій Україні. Бо вона постачалася винятково у кремлівські харчевні та кремлівським бонзам – настільки відповідала елітним вимогам!

Зараз від заводу не залишилося ні ріжок, ні ніжок. А «роздержавили» б в розумний спосіб, передавши селянам-кооператорам – гарантія, що сьогодні і європейський ринок з руками та ногами «гарячою з жару» хапав би звідси продукцію. Оскільки головний висновок, на який схилила свої терези «гучна»

торії перетворює на пустелі, і хоч в перспективі хліба вирощуватиметься горами, народ вимиратиме одначе від голоду на вичерпний набір продуктів харчування власного виробництва. А ще від вимушеного, нав'язаного споживання завезеної звідусіль, мов на смітник, модифікованої погані.

- І поки основний ресурс, яким для селян є земля, не належатиме їм як повноправним господарям, себто селянським сім'ям, територіям і громадам, фермерам та одноосібникам - підвів ризик Саблук, - добра не ждїть. Як писав поет, не ждїть сподіваної волі.

Це не власна думка еконо-

Утримання тварин за європейськими стандартами.

Міжнародна конференція з розвитку дрібних і середніх тваринницьких ферм, сумний – не тим шляхом, що треба, теперішні отроки поведи аграрний сектор економіки. Не тим. Не шляхом, а узбіччям пхнуть у тупик. Чи знаєте ви, що 95 відсотків молока, яке отримують у Франції, це молоко ферм сімейної моделі, як там їх називають. Правда, ферм, на яких їх власники утримують не менше, ніж 50 корів. При цій кількості вони забезпечують прийнятну рентабельність свого бізнесу та його захист. І працездатні члени родин забезпечують гідний рівень життя не лише для себе, а й для своїх пристарілих батьків та малолітніх дітей. Не бідують – належать до середнього класу, що домінує у розвинених країнах. У Канаді зовсім відмовилися від великих тваринницьких комплексів. Вважаючи, що невелика чи середня розмірами ферма на землі, яка належить виробникам – запорука збереження і землі, і довкілля, і селянського способу життя. А значить, що і Канади як благополучної держави.

Та категорично інше, протилежне чиниться в Україні – всюди домінують великі агрофірми і холдинги, засновники яких орендують чужу землю, а самі живуть по обласних центрах чи в Києві, а то і в екзотичних заморських краях. У свої «квотчини» вони потикаються зрідка. Як пояснив у Дніпропетровську заступник директора Інституту аграрної економіки Віталій Саблук, «це курс на знищення сільської України». Заглянемо й глибше – і на «зачищення» її від корінної нації. Одначе зараз про інше. Про те, що латифундизація сільського господарства в Україні її степи і сільські тери-

міста. Це вже і не диспут, не дискусія на дуже злободенну тему. Це гостре наразі протистояння: хто кого? Поки що зверху залишаються зазидуючі очі і загребуші руки губителів України. Якщо у Покровському районі створено 170 сімейних ферм, і цього вистачило, щоб на ноги впевнено зіп'ялися два кооперативи - «Добробути», Андріївки і Олександрівки, то чи є гарантія суцільної фермеризації району, якщо цього року тут бачать усі можливості мати більше тисячі власників дрібних сімейних ферм? На превеликий жаль, ні. Як пояснили учасникам конференції селяни, їхні ферми ще настільки дрібні та безпомічні та існують у відверто ворожому та агресивному середовищі таємних і явних уже власників земельних плантацій, що і приведення сімейних фермерських господарств у правове поле – тільки надія, але ніяка ще не гарантія вижити і запанувати у своєму краї. Сімейне господарювання на землі тепер то в законі, але лишається в тисках впертого його нехтування. Порочне коло ніхто ще не рве насправді. Це досі справа зусиль тільки таких об'єднань селянських кооперативів, як покровське об'єднання «Господар». Одначе одне воно в спотвореному «полі» не воїн. Долати правове свавілля, яке тим часом не дає селянам ні вільно жити, ні дихати, має держава – ось істина, яку чітко і ясно виграла конференція, влаштована МБФ «Добробут громад». Правда, з суттєвою обмовкою, що держава, котра воліє добра та добробуту своєму народу. Лише завдяки чому і сама збережеться. Оскільки іншого їй не дано.

Микола ЯСЕНЬ.

Огож бо!

Три країни та три кооперативи

Кооперативний рух в світі почав зароджуватися ще на початку ХХІ століття і зараз нараховує понад 700 мільйонів кооперативів по всьому світу. Діяльність деяких із них вже давно вийшла за межі певної країни – це потужні транснаціональні об'єднання із тисячами працівників та мільярдами заробітками. Приміром, оборот найбільшого в світі південнокорейського кооперативу NH Nonghyup (Корея) сягає 63 млрд. доларів. У таємниціх успіху одних з найбільших кооперативів світу розбирався Agravery.com.

ТОП-10 фактів про світову кооперацію

Батьківщиною кооперації прийнято вважати Великобританію. Ще 1761 році шістнадцять ткачів у селищі Ейршир разом створили «Товариство ткачів в Фіннік», – першу кооперативну організацію індустріальної епохи. Уже у 1795 році у англійському селищі Халл місцеві мешканці повстали проти високих цін, встановлених місцевими борошномелами і також об'єдналися у коопертив, аби встановити справедливую ціну на продукцію.

Послугами кооперативних організацій користується половина населення планети. У світі працює Міжнародний кооперативний альянс, до якого входять 292 кооперативні організації з 95 країн, представляючи інтереси понад мільярда людей.

На кооперативних підприємствах в світі працює понад 250 мільйонів чоловік. Обороти підприємств становить 2,2 трильйони доларів.

В Японії до кооперативів входять більше 90 відсотків усіх фермерів.

У Канаді 40 відсотків населення є членами мінімум одного кооперативу.

У Новій Зеландії кооперативи відповідають за 95 відсотків ринку молочної продукції.

Кооперативи Румунії тримають кращі в країні курортні установи.

Сільськогосподарські кооперативи Франції мають другу найбільшу в світі систему банківських і кредитних установ – Credit Agricole.

Об'єднана сила і скелю зрушить Кавказька мудрість

А ТЕПЕР факт з нинішньої дійсності: два попередніх роки керівників агрофірми «Олімпекс-Агро» не обминали чутки, що до селян, земельні паї яких фірма орендує, внадилися непрошені добродії і добродійки як відомого, так і не відомого походження, але ті й ті з сумнівними повноваженнями та метою: умовляти народ передавати наділи новому орендареві, який все одно що з конопель вистрибнув і обіцяє золоті гори. Хоч хвилюватися дійсно не було підстав. Зі своїми орендодавцями в «Олімпекса» договори укладено згідно з чинним законодавством. Чин по чину й зареєстровано, що комар носа не підточить. Термін дії практично всіх спливає у 2019 – 21 рр. Та грім одначе грякнув: на порозі агрофірми постав засновник раніше не знаного тут іншого ТОВ «Агроволодар» Василь Кузнєцов і передав списки... на 394 власників земельних ділянок, з якими його «Володар»... підписав договори оренди землі. І не тільки підписав, але й зареєстрував – уявляєте?!

ЦЕ Ж ЗНАЧИТЬ, що більше десяти відсотків земельних ділянок, які зараз перебувають в оренді ТОВ «Агрофірма «Олімпекс-Агро», даруй дяді, і писнути не смій. Не піднімай, коротше, пір'я, хоч фірма доволі й іменита – входить до холдингу, в розпорядженні якого за різними даними від 600 до 800 тисяч гектарів. Однак не в цьому зараз навіть річ: якби хто не ставився до холдингу, «Олімпекс-Агро» тут доволі успішне й пристойне господарство. Центральна садиба – це здавна відоме аграрниками України село Голубівка Новомосковського району. Бо хто не пам'ятає знаменитий в минулому селекційний комплекс елітної худоби і свиней? То господарство і нині зберегло вирощування племінних корів кількох порід та свиней. А провідні галузі, якими продовжує займатися – вирощування зернових і технічних культур. І практично вже самотужки, виникнувши 18 років тому, обзавелася потужностями зі зберігання та переробки сільгосппродукції.

І як запевняє директор фірми Валентин Коваленко, поряючи 26 з лишком тисяч гектарів угідь, які в межах восьми сільських рад належать більш ніж трьома тисячам землевласникам, «дружно живе з усіма ними, боронь, Боже, когось обижати чи ображати». Навпаки, стараємося, - продовжує Коваленко, - в усьому «йти назустріч своїм орендодавцям, допомагати їм чи й виручати тих, що потрапляють у скрутні обставини». Якщо це позаторік за оренду платили 4% від нормативної грошової оцінки землі, то торік уже 5.5%, а цього вирішили платити 6.5%.

- Це, мабуть, найклопітніше для нас – спілкуватися з власниками паїв, але не мати нарікань і знаходити спільну мову, - каже Валентин Анатолійович, - але розуміємо так, що інакше не можна. Більше того, ще донедавна в межах кожної сільради по чотири рази на рік скликали своїх селян на зустрічі. Щоб вислухати їхні, якщо вони є, претензії, а також пропозиції та прохання, котрі знаходяться завжди. А з безрез цього року намітили щомісяця проводити такі зустрічі-збори, щоб зарані знайомити їх з нашими планами і перспективами. У нас тільки працює на виробництві більше двох з половиною тисяч чоловік, то до них тепер привірюємо і тих, чию землю використовуємо.

І Коваленко показує затверджений графік зустрічей. Відбуватимуться вони обов'язково й за його участю. І не лише на центральній садибі, а і в селах - Новостепанівці, Гнатівці, Василівці та інших Новомосковського району, також у Личковому і Бузівці сусіднього

Околиця Голубівки. Родючі землі лісостепової Новомосковщини привабили підступного та ласого «лиса»-пройдисвіта.

АНІ П'ЯДЮ ЗЕМЛІ НЕ ПОСТУПИМОСЯ!

Протидія

Магдалинівського і селищі-місті Перещепино. Але це чи не навздогін воліють задобрити орендодавців, коли настільки багато їх несподівано уклали угоди з фірмою, якої ще недавно справді сном-духом тут ніхто не знав? Причому, уклали, не розриваючи угод з «Олімпексом».

А лише в Голубівці 124 пайовики підписали договори з «Агроволодарем» Василя Кузнєцова. Ще більше у Личковому – аж 193-ри. І все це робилося таки приховано. Навіть підпільно - так висловилася завідувачка земельного відділу фірми Аліна Винник. Почали з того, що за якісь «дивіденди переманили на свій бік колишніх наших уповноважених по роботі з пайовиками - в Голубівці Ольгу Савочку, а в Личково Валентину Нор». І пішли з ними по хатах, від двору до двору, затуркувати людям голови брехнею про те, ніби «Олімпекс» на ладан дихає, ліпше від нього тікати, поки не пізно. І тут же мерщій на всі заставки розхвалювали «Володар», який наче усіх поголовно зробить тут заможними, далі нікуди!

- Головне ж, що за «харчі» на один сьогоднішній день змогли ошукати-купити бідолашних у нас нині приватних власників землі, - каже зі свого боку спеціаліст із земельних питань агрохолдингу «Олімпекс» Анатолій Прудченко. – Серед них переважають люди пенсійного віку, які ледь-ледь зводять кінци з кінцями, і тим трьома тисячам, які новоявлений «Агроволодар» платить лише за згоду підписати з ним угоду на оренду ділянки, вони раді, як діти. Шкода людей – що тут інше скажеш? Шниють у довірливі дурні селян зайди, і від сорому очами не кліпають. Не інакше, як позичають їх у шкідливого Сірка...

- Зрештою, я мав розмову з Кузнєцовим, - при цій нагоді знову верта-

ДЛЯ ДОВІДКИ:

П'ядь, аршин і сажень – міри довжини, відомі українському народові ще з часів Київської Русі. Однак зараз доводиться нагадувати, що багато віків наші предки сприймали їх і духовними та моральними мірами свого буття. «Міряти на свій аршин» - вислів означає, що в усьому слід рівнятися на справедливість, чесність та порядність. «У суперечках, коли міряли землю, - писав свого часу відомий на Дніпропетровщині поет і прозаїк Василь Перетятко, - неодмінно кликали землеміра з його аршином замість того, щоб хапатися за петельки чи бігти до суду. І своїм аршином землемір показував, де ставити межові знаки та проводити межі між сусідами - і всі погоджувалися, що це відповідно законам і людській моралі».

ється у розмову директор Валентин Коваленко, - позаяк волів з'ясувати, для кого так старається він залишити без землі і розорити наше господарство? Адже на цей рахунок є у нас серйозні підозри, хто замовник. То Василь Віталійович відкинув будь-які звинувачення, пояснивши досить «прозоро», наче це «просто бізнес у нього такий».

Нічого собі «бізнес»! Справа у тім, що наприкінці минулого літа Кузнєцов тут засвітився так засвітився. На всю Україну пішов розголос, як у Попасовому Новомосковському районі ФГ «Дар» після смерті його засновника перепало не його спадком-ємцям, а безхатченку з невідисним паспортом, а вже наступного дня господарство немов і перекупив якраз пан Кузнєцов Василь Віталійович. Тобто головна діюча особа за всіма ознаками рейдерської спроби захопити чуже. Чоловік приблудив сюди з Житомирської області, де за ним числиться кілька товариств на зразок «Транс», «Франко-Термінал», «Хотинське» та «ТД-Малос». І який став тепер у пригоді комусь і на Дніпропетровщині, де, крім «Агроволодаря», теж заснував ще дві чи три фірми.

Адже далеко не завжди пан Кузнєцов за прикладом пройдисвіта Остапа Бендера навіть формально намагається шанувати Кримінальний кодекс. Як свідчать працівники агрофірми «Олімпекс-Агро», не гребує і підробленими підписами людей, які насправді нічого не підписували. Приміром, під угодами ніби про скасування попередніх догово-

рів оренди підроблено підпис одного з колишніх керівників «Олімпекса» Романа Крамаренка. А пенсіонер Іван Кошик свій пай, котрий, як не важко здогадатися, перебуває в оренді «Олімпекса», «заклав» воднораз і «Володарю» через два місяці після того, як... помер. Та і чи можна пояснити недоглядами або прикрими помилками майже чотири сотні новоявлених договорів, укладених і узаконених реєстраторами та нотаріусами району «поверх нашої реєстрації, яка нами не скасовувалася, а однобічне їх скасування умовами не передбачене?»

Не випадково на даний момент за 80 випадками подвійної передачі паїв в оренду різним орендарям ТОВ «Агрофірма «Олімпекс-Агро» судиться. Але оскільки судовим процесам сьогоденне вітчизняне судочинство кінця-краю не може забезпечити, тепер пішли іншим шляхом. Оскільки аналогічний «бізнес» нині, виявляється, заповнив всю Україну, то Міністру не залишалося іншого, як створювати... Комісію з питань розгляду скарг у

між собою кити й акули, котрі не сплять і не дрімають уже зараз, аби вибитися в латифундисти одразу. Як піде продаж українських чорноземів – справді, хто буде перейматися інтересами і навіть долями селянських мас в Україні? Адже держави, котра б стояла на сторожі народу, зараз немає. Ви, давно звиклі до цього, однак не повірите, що наше законодавство не надає санкцій пана Кузнєцова хапати на гарячому за загребущі руки, тим паче боляче бити по них. Оскільки не наказує йому в обов'язковому порядку звіряти, перебувають чи ні в оренді ділянки, на які він накинув свої ситі очі. Це ніби як не його клопіт: якщо люди згодні надалі з ним мати справу, то цього досить, аби задовольнити їх «волю». Тобто чинні в Україні закони щодо земельних відносин заклали можливість для подібних зловживань, шахрайства і навіть злодіянь. Існує думка, що сталося це через промашку законотворців. Але в Голубівці сьогодні вважають інакше: простір для свавіль передбачили спеціаль-

Та й красою довкілля природа Голубівку не обділила.

но. Земельні війни наперед «заміновано» для претендентів пхатися у латифундисти. Чим більше сутичок та плутанини, тим краще почуватимуться у цій колотнечі та не лишаться у програші не лише новоявлені рекетири і рейдери, а й ті, хто аж бігом їм служать, як козаки на побігеньках – правоохоронці з погонами на плечах поліцейських і прокурорів та ще більш продажні судді. Хоче це хтось чи ні, та настав час на повен голос кричати про цю українську трагедію початку ХХІ століття.

Причому, ще й з іншої причини. Бо здавалося б, не велика біда, що пану Кузнєцову байдує, орендує уже хтось паї, які він заходився переманювати у людей на свій бік – йому своє робити. Однак ж державним реєстраторам та нотаріусам має бути не байдуже. Перш ніж узаконювати кожен новий договір оренди землі, хто-хто, а вони ніби мусять у Державному реєстрі ре-

чових прав перевіряти відсутність обтяжень щодо конкретної земельної ділянки – тобто відсутність реєстрації її оренди кимось іншим, аби упевнитися, що вона наразі справді нікому не передана в обробіток. Та в тому то й річ, що мусять, однак... майже до кінця 2016 року «Порядком державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» не було передбачено прямого обов'язку держреєстраторів це робити. І вони не робили. Не перевіряли, зареєстрована чи ні уже оренда тієї земельної ділянки, яку знайшлися перебрати собі інші. Як це розуміти? І чому? А тепер згадайте, що правом реєструвати земельні угоди один час були наділені управління земельних ресурсів. Потім їх ліквідували. Навзамін з'явилися Держгемагенства, котрі теж надовго не затрималися – і їх знадобилося... реформувати. Появилися Держгеокадастри. А зараз земельні угоди, в тому числі й оренди землі, як взагалі усі речові права, у нас реєструють державні реєстратори, якими можуть бути

наділені цими повноваженнями працівники виконавчих комітетів місцевих рад, а ще нотаріуси. Якщо гадаєте, що усі ці реформи здійснювалися задля удосконалення державних механізмів регулювання «потоків земель», тим паче, що в інтересах селян - приватних власників земельних паїв, то наївно й фатально помиляєтеся.

- Отож один з одним змінювалися органи, які наділялися правом вести реєстрацію земельних відносин, - пояснює тепер юрист Андрій Гажала, - і при припиненні діяльності одного та створенні замість нього нового дані щодо уже узаконених угод оренди земельних ділянок з попереднього реєстру вперто не переносилися до наступного нового. А в кінцевому рахунку вони не зводилися і в один спільний загальнодержавний...

Тобто єдиного діючого реєстру в Україні наче й не існувало. Гроші за реєстрацію брали, і не мали, але гарантії ніхто ніяких насправді не давав. Що з цього вийшло, у нашому випадку видно, як на долоні: коли

держреєстратор Євген Рудкевич чи нотаріус Ірина Перцева давали добро на подвійну оренду земельних паїв, які уже перебувають в оренді ТОВ «Олімпекс-Агро», то вони наче не мали чи не могли знати, де звіряти, вільні чи ні ті ділянки. І при чому тут вони, якщо зведеного реєстру прав оренди людських паїв в Україні просто «немає в природі»?

Але чи і тут не настав час збагнути, що цей хаос не дарма у нас творився? Чи не той тут випадок, що для майбутніх конфліктів «не на життя, а на смерть», а значить, що і для розорення селян - приватних землевласників - та розвалу загалом держави закладалася вся ця плутанина? З неминучими наслідками в інтересах новоявлених в Україні олігархів, які давно нічим не відрізняються від бандитсько-злодійських та кримінально-корупційних кіл? Таки той це випадок – і не сумнівайтесь. Діяльність антидержавників в Україні

сягнула загрозливих уже настільки меж, що до вибуху і смерті лишилося кілька кроків. Стискуються кола злочинців, як немилосердні тиски. Затягуються, як ті петлі-зашморги, на шиях селян. Надії та сподівання на те, що народ покірно піде «до дної ями», і на тому йому кінець...

Народ підступно зробили крайнім, аби він сам себе заганає у капкани. Бо сьогодні власники земельних паїв за діючими законодавчими хитрощами єдині й винними можуть визнаватися, якщо уже віддану в оренду земельну ділянку та «необдуману» переадресовують комусь іншому. Адже якщо завтра в агрофірми «Олімпекс-Агро» силоміць дійсно відберуть десятку частину угідь, вона у правовому режимі через суди матиме змогу стягнути з селян збитки, які зазнає з цієї причини. Компенсувати агрофірмі втрати – втрачені нею вигоди – за законом мусить не хто інший, як власник паю. Внаслідок того, що він уклав договір оренди з новим орендарем, не припинивши належного правовідносини з попереднім. Ось у яку пастку явно на чийсь користь замовлення затягли близько чотири сотні селян. Вони єдині ніби погіршили проти законів – так ось виходить. Знаючи, що їхні паї уже перебувають в оренді «Олімпекс-Агро», не мали юридичного права, за обопільною згодою не розірвавши з агрофірмою свої угоди, укласти нові з «Володарем» Василя Кузнєцова. Єдині, знаючи, що їхні паї уже перебувають в оренді, вчинили правопорушення, підписуючи нову угоду. А якщо ТОВ «Олімпекс-Агро» ще й не зупинить кровопролиття під час захисту законно орендованих земельних ділянок – хто понесе кримінальну відповідальність? Та ті ж, хто тут знехтував ніби єдиними очевидними у даній ситуації законами – власники земельних паїв!

А ТОВ «Агрофірма «Олімпекс-Агро» дійсно готова і кров'ю захищати свої інтереси. На цей рахунок, підводить ризик її директор Валентин Коваленко, не повинно виникати і бути аніяких вагань та сумнівів. Не поступиться жодною соткою фірма. І правильно зробити.

Микола ОМЕЛЯНЕНКО.
Новомосковський район.

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ

Бо як інакше бути, якщо на правосуддя у нинішній Україні не доводиться сподіватися? Уже дзвінко торжествує весна, а сумнозвісне фермерське господарство «Дар» на грані знищення. Виходити у поле і трудитися там сівачем для добра сину померлого торік Василя Дарадуди Дмитру зась. Оскільки слідчі національної поліції та прокуратури по сьогодні не спромоглися розвінчати злодійську спробу рейдерської мафії силоміць захопити чуже господарство. Навпаки, неприкрито простежується з боку правоохоронців корупційне «крішування» сучасних покійків. Бо тільки навмисне можна не бачити, що у людей серед білого дня і у державі, яка оголошує себе правовою, викрадають не тільки землю, а і все добро-майно.

Як не погодитися з фермером Віталієм Бореєм, який підтримав побратима Дмитра Дарадуду, що «тепер нам нічого не лишається, як стояти на смерті»? І з одною, правда, неправкою: якщо наслідки цього «протистояння» виявляються трагічними, разом з нечестивцями відповідальність на повну катушку мають понести і всі ті правоохоронці та судді, котрі останнім давали «добро». Для них буде навіть краще сісти у буцегарні. Оскільки судний день, який рано чи пізно влаштує натомисть доведений до відчаю народ, виявиться значно печальнішим.

! Землі потрібен не тільки дощ чи сонце, їй потрібен наш захист Народна мудрість

Правове поле

У ЧОМУ Ж РІЧ? – запитаєте ви. А в тому, що наше шановне Міністерство юстиції, з одного боку обіцяючи золоті гори, з другого - вже у самому рішенні своєму заклало «підводний» камінь спотикання. Оскільки зажадало: щоб здійснювати нотаріальну діяльність «не виїжджаючи зі свого села», чиновники місцевої влади мають надати документи, що вони отримали вищу юридичну освіту і навіть відпрацювали уже не менше трьох років у сфері юриспруденції. Скажіть відразу на милість, ви таких досвідчених знавців і практиків юридичної діяльності густо знайдете сьогодні поміж нинішніх працівників сільських та селищних рад? Так-так, все одно, що курям на сміх, правда ж? Але ж і це ще не все. Претенденти виручати сільський народ з оформленням тієї або іншої спадщини передусім приступати до цієї роботи зобов'язані протягом цілого року пройти стажування у державній нотаріальній конторі або і в приватного нотаріуса. Дало окремому також навчальний курс ознайомлення з державними і єдиними реєстрами Мінюсту України. На завершення після цього скласти іспит зі спадкового права – інакше ніхто не дозволить від імені держави вчиняти дії з узаконення прав власності на будь-яку нерухомість, як і на земельні ділянки.

Уже залучити чи й «спокусити» обійняти у територіальній громаді посаду спеціаліста з оформлення спадкових справ настільки підготовленого юриста – велика проблема. Далеко не кожен з бувалих в бувальцях погодиться, якщо юристи нині – ні для кого це не секрет - дуже затребувані там, де заробити можна значно більше. Це раз. А по-друге, як

Це треба обійти не менше десятка кіл справжнісінького пекла, витерпіти безліч випробувань і навіть приниження, змарнувати не один день і витратити купу грошей, щоб врешті-решт отримати жадане свідоцтво на право володіти заповіданим вам майном. Тим паче тим, яке хоч і не заповідане, та має належати вам як спадщина. Ще більших доведеться зазнати мук, щоби успадкувати земельну ділянку. Хоч здавалось би, бодай сьогодні це не повинно ніби становити труднощів. Адже 17 грудня минулого року Мінюст України рішенням за №3595/5 передбачив спрощену процедуру оформлення спадщини. Пообіцяв ледве не розпростерті руки, якими вас будуть зустрічати в органах місцевого самоврядування. У тих же сільських і селищних радах, куди віднині досить звернутися, щоб наче залагодити будь-яку спадкову оказію. Так-так, суть нового порядку видачі дозволів на вчинення нотаріальних дій у разі оформлення прав на спадщину, який узаконив наш Мінюст, полягає в тому, що ВЧИНЯТИ ЇХ УЖЕ З 1 СІЧНЯ Ц.Р. МАЮТЬ ПРАВО І НАВІТЬ УПОВНОВАЖЕНІ ПОСАДОВІ ОСОБИ ОРГАНІВ МІСЦЕВОЇ САМОВРЯДУВАННЯ – ПРИЧОМУ БЕЗ УЧАСТІ НОТАРІУСА. Уявляєте, яка благодать? Себто і їхати тепер далеко не треба. Не треба й оббивати високі пороги ну дуже нині пихатих нотаріусів і кланятися їм. Хоч виходь, коротше, на вулицю та радісно співай, підкидаючи доверху капелюха.

Тільки от минув один місяць нового 2017 року, минув і другий, і третій, а більша половина скарг, які надходили і надходять від сільського народу, як стосувалися недоступності без мороки і проблем оформити спадщину на нерухомість або землю, так стосуються і зараз. Практично у цім ділі нічого на краще не змінилося і не міняється. І це тоді, коли по селах уже цілі кутки чи й вулиці порожніх житлових будинків та хат, у яких ніхто не живе. Вважайте, що покинутих напризволяще, оскільки якщо заходжуватися оформляти на них спадщину – собі не радий будеш. Але ж і тих житлових приміщень, які дісталися молодшим від батьків і в яких проживають сім'ї нащадків, однаке без свідоцтво на право володіти ними, теж вистачає. Якщо не через одне, то одне повз одне. Коротше, більше, ніж треба. І все через ту ж причину – мало хто з селян ризикує зараз зв'язуватися з такою виснажливою морокою, як оформлення своїх прав на спадщину.

Обіцяв пан кожуха...

Чому у селі оформити спадщину на нерухомість, на ту ж батьківську хату, а також на земельну ділянку і понині практично неможливо

розтлумачує інтернет-видання сайту «Agro-News» «Народний кореспондент», кожна сільрада мусить не лише підібрати кандидатуру фахівця здійснювати винятково справи з оформлення спадкових прав, але ще й за свій рахунок забезпечити його обов'язкове стажування в галузі нотаріальних діянь. Хіба для місцевих органів влади, котрі нині не дуже жирують, запитує все той же «Народний кореспондент», рік утримувати-оплачувати майбутнього спеціаліста не ризик? А раптом він потім не складе «випускні» іспити? Плакали, виходить, грошки місцевого бюджету! Тим паче, що складати іспит претендентам доведеться двічі: спочатку аби одержати довідку, що успішно пройшли стажування в нотаріуса, а насамкінець і в теруправлінні юстиції на право отримати електронний ключ-доступ до державних реєстрів юридичних діянь.

Плюс екзамени треба буде складати ще і зі знань цілої низки діючих в Україні законів та вітчизняного судочинства. Часто-густо ж право на спадщину доводиться оформляти за судовими рішеннями. Як не рідко і добиватися права успадкувати нерухомість чи землю через суди, які в багатьох ситуаціях тільки і можуть знайти підстави на право тій або іншій особі здобувати спадщину. Бо не завжди і всі необхідні документи знаходяться, тим паче, не завжди всі живі та здорові з

тих, хто причетний до спадщини. Як і серед кількох спадкоємців не завжди порозуміння та мир. А якщо між ними, як у «Кайдашевій сім'ї» Нечуй-Левицького одна-єдина «спірна» груша спричиняє сварки, розбрат і неабияку колотнечу? Так що займатися на селі спадковими справами – діло не з легких, яке ще й потребує дійсно глибокої обізнаності із законодавством. Або й скласти та завірити заповіт вимагає досконало володіння «письмом», щоб потім він читався чітко, ясно та однозначно. То тепер уявіть, що сільрада підготувала такого спеціаліста – і вже гарантія, що з оформленням спадщини в межах конкретної територіальної громади ніяких труднощів та поневірянь не буде? Так то воно так, але не зовсім і так. Отримала людина ґрунтовну освіту та необхідні права доступу до державних реєстрів хай і за рахунок сільради, але ж її право працевлаштовуватися після цього на власний вибір там, де вона побажає (і де більше платять), передбачене, до речі, чинними законами, ніхто у нас не скасовував.

Якщо зараз зі свічкою не знайти у селах сповна готових працювати в царині оформлення спадщини на нерухомість та земельні ділянки, на житлові помешкання та присадибні городи, скажімо, то завтра підготовлених для вчинення цих операцій навряд чи вдасться затримувати у сільських населених пунктах, особливо відда-

лених. Надто враховуючи, з одного боку, ті вимоги до них, які передбачило у своєму рішенні Міністерство юстиції, а з другого - обмеження достойно заробляти сільським «майстрам спадкових справ», котрі також очевидні. Прозоро й ясно висловилися експерт з правових питань Ольга Чепель: «Спроба у сільській місцевості України запровадити доволі спрощену модель оформлення спадщини на нерухомість та землю обернулася тим, що повноваження на це місцевій владі надані, але охочих втілювати їх немає». Тобто хотіли, як краще, а вийшло, як завжди. Насправді ж це той випадок, коли обіцяв пан кожуха, та тільки його слова теплыми виявилися.

Як же бути? Ми й підготували цей коментар задля того, щоб за участю місцевих аналітиків та від імені «Фермера Придніпров'я» висловити бачення, як подолати майже тупикуву ситуацію. Оскільки нині відбувається створення об'єднаних – укрупнених – сільських територіальних громад, якого фактично не уникнути, то краще йти на те, аби кожна новоутворена громада відкривала власні нотаріальні контори. Але не сучасні спадкових повноважень, а з правом здійснювати всі без винятку нотаріальні, котрі в компетенції аналогічних служб в Україні. Дніпровський політик і правознавець Олександр Шевченко вважає, що не лише процедура отримання документів на

право володіти спадщиною, а процедура отримати будь-яку необхідну довідку чи юридичну консультацію, завірити той або інший документ - це нині у нас всілякі ділки перетворили на своєрідний «бізнес» з «викачування» з народу коштів – кінчаючи аж основою для корупційних зловживань та збиткування над народом. А тому створення передусім в об'єднаних сільських громадах якщо не державних, то народних місцевих нотаріально-юридичних контор – ідея, дійсно варті свічок. Сільські люди, як відомо, у подібних випадках до цих пір більше довіряють державним службам, тому службам, котрі створять органи «своєї» влади, довірятимуть й поготів. Особливо якщо останнім вдасться домогтися, що нотаріуси та юристконсульти громад справді працюватимуть в інтересах людей. А домогтися цього вони зобов'язані. Інакше навіщо в Україні затіяли децентралізацію з передачею на місця великої низки прав-повноважень? І тут рішенням Мінюсту оформляти права на спадщину «за місцем проживання селян», котре дійсно вступило у силу з 1 січня ц.р., треба мерщій скористатися, як радить все той же Олександр Шевченко, щоб доповнити його і «удосконалити» для заснування в об'єднаних громадах власних народних нотаріально-юридичних тилів.

Підготувала
Ніна Тимовець.

ПРИ ЦІЙ НАГОДІ для корисної довідки треба поговорити й про офіційні розміри плати за надані державними нотаріусами послуги сучасного правового характеру. Адже знову не секрет, що зусібч деруть з людей такі суми, яких важко настати. Часом останні свитини з людей знімають. Щоб завірити копію одного документа, за державними розцінками досить заплатити 10 гривень. А за оформлення одного документа на право успадкування нерухомого чи й рухомого майна 19 грн. Скласти проект заяви 25 грн. коштує і виготовлення однієї сторінки документів на зразок всіляких свідоцтв та інших правочинних паперів.

Трапляється, правда, що для вчинення нотаріальних дій нотаріусу доводиться виїжджати за межі свого, як сказано в положенні, робочого місця. У таких випадках плата зростає до 230 грн. за документ. Приватні ж нотаріуси просять і більше. Головне ж, щоб міру знали. Бо якщо у приватного оформлення заповіту обійдеться мінімум від 500 грн. – хіба це не занадто? Або ж вертаємося до оформлення прав на спадщину: тут справді часом витрати сягають чималих сум, оскільки трапляються ситуації, коли неминуча участь суду, якому необхідно сплачувати судовий збір. А він залежить від вартості позову, яка в свою чергу залежить від вартості тієї нерухомості, право спадщини на яку оформляється. Тільки ж доводиться здійснювати оцінку цієї нерухомості, за що також треба платити. Коротше, тільки зачепися – платитимеш мало не на кожному кроці. Чи

крок вправо, крок вліво – давай гроші. І те, що сьогодні до безбожних розмірів зросли усілякі судові тарифи та збори, яких десятою дорогою не обійти, це одне діло. Друге полягає в тому, що не на всі послуги нотаріусів та юристів державою встановлені розумні обмеження. Кожен з них признає своє ціну. То якщо дійсно територіальні громади на селі утворюватимуть свої відповідні контори, то з правом місцевих депутатів затверджувати граничні тарифи на ті чи інші послуги. З тим, щоб і самоокупність цим конторам забезпечувати, і сільський люд не переобтяжувати непомірними сумами.

До речі, від селян багацько нарікань на те, що ті ж юристи чи нотаріуси за свої лише консультації правлять не-малі гроші. Але ж консультації теж чогось коштують – згодні? Інша річ, що коли вам розповідають, як укласти договір відчуження, оренди земельної ділянки або будь-якого майна, то за одну консультацію мають право брати не більше 47 грн. За консультації з решти приводів до 56 гривень.

! Спадщина - це рука допомоги, яку батьки протягують дітям з могили

Віктор Гюго

Саджаємо картоплю «НЕ ТАК»

гортають землю у середину кільця, внаслідок чого пагони відхиляються назовні й відходять від бульби в усі боки у вигляді променів. Коли на пагонах з'являються перші листочки, проводять підсипання ґрунту, від чого в пазухах листків формуються додаткові пагони і відповідно столони. Такі операції проводять кілька разів, завдяки чому утворюється багаторусний куш. Якщо забезпечити його водою і живленням (кілька підживлень), ретельно і часто розпушувати ґрунт, можна одержати з куша до 16 кг бульб.

Виявляється, існують нестандартні технології вирощування картоплі, коли врожайність можна підвищити у кілька разів. Ці стародавні методи перевершили сподівання тих, хто їх уже застосував.

Метод Михайлова. Грядку маркують, на перехрестях роблять ямки, в які кладуть перегній, поверх нього великі бульби і присипають їх землею. Коли з'являться пагони, чотири з них залишають у вертикальному становищі, решту прив'язують до кілочків і розкладають променеподібно, присипаючи землею, а також підгортають вертикальні пагони. Завдяки цим заходам формується сильний куш, який дає шістнадцять і більше кілограмів бульб.

Картопля під соломою. На теренах Російської імперії такий спосіб застосовувався ще в XIX столітті. Щоправда, не досить широко. Але з постійним успіхом.

У чистому вигляді він полягає

ось у чому. На неораній (некопаній) поверхні ґрунту розкладаються на певній відстані одна від одної пророщені насінні бульби. Після цього зверху накриваються шаром (20-30 см) соломи, садових чи городніх залишків. І все. Ні підгортання, ні прополювання. Восени, коли кущі почнуть засихати, шар укриття знімають і збирають прямо з поверхні ґрунту врожай бульб. Ті, хто користувався цим способом, стверджують, що врожай набагато вищий, ніж при вирощуванні традиційним способом.

Спосіб удосконалювали. Одна з модернізацій полягає в тому, що перед укладанням насіннєвих бульб ділянку засипають торфом. Зверху все накривається шаром соломи.

Особливо перспективний даний метод для посушливих періодів. Адже у липневу спеку, коли в тіні температура піднімається до плюс 35, під соломою температура не вище плюс 19, тобто оптимально краща для вегетації. До того ж під соломою завжди зберігається волога.

На порі на часі

За методом Гюліха кожній рослині відводять велику площу живлення (100х100 см). Підготовлений ґрунт маркують. В утворені квадрати насипають перегній, з якого формують валик по колу. У центрі валика насипають купу пухкої землі, у яку саджають велику картоплину вічками донизу - це обов'язкова вимога. До пагонів, які з'являються кільцем навколо бульби, у міру їх витягування в довжину, сапкою на-

Метод Пінто. Бульби розкладають на перехресті нарізаних борозенок і злегка вдавлюють у ґрунт, не засипаючи. У такому стані вони залишаються 1-3 тижні. Після появи пагонів накривають землею, але не підгортають.

Такий спосіб підвищує врожай картоплі і доцільний на важких ґрунтах, де необхідне мілке загортання бульб, у період, вільний від заморозків. Залишені на поверхні бульби під впливом світла й повітря прив'ялюються, завдяки чому і підвищується врожай.

Здоровенькі були!

Саме час звернутися до традицій предків, які дуже любили весняну зелень і рятувалися за її допомогою від весняного авітамінозу.

Зелені вітаміни

Кропива

Ця рослина займає особливе місце в народній медицині. Крім її здатності лікувати хвороби суглобів, впливати на рівень цукру і зупиняти кровотечі вона ще є прекрасним вітамінним препаратом. Якщо рівень гемоглобіну викликає у вас занепокоєння, або здолала весняна депресія - пучок молоді кропиви в салаті або щі з неї - те, що вам потрібно!

Аскорбінової кислоти в її листі в два рази більше, ніж в смородині, а каротину - ніж у моркві, обліписі та навіть щавлі. Пекучі листя цієї рослини містять в собі унікальний набір вітамінів і мікроелементів, який дозволяє привести в порядок практично всі системи організму, нормалізувати обмін речовин і позбавитися від зайвих кілограмів.

Подорожник

Подорожник можна вважати символом народної медицини, але мало хто знає, що крім традиційного застосування у вигляді компресів і примочок, його можна використовувати як інгредієнт для салатів. Завдяки високому вмісту вітамінів С, А, К, калію, дубильних речовин, полісахаридів, фітонцидів і рослинних ферментів він швидко поверне вас до життя після зимової сплячки.

Дивно, але різноманітність рецептів з подорожника просто вражає! З його насіння варять каші, з листя роблять гарніри, заправки, котлети, салати, готують супи, і навіть заварюють чай.

Кульбаба

Улюблена нами з дитинства жовта квіточка-сонечко, розлітається після цвітіння білими парашутиками, може не тільки радувати око, але і помітно зміцнити здоров'я. Для використання в їжу

годяться молоді листочки та квіти. Їх можна їсти сирими, тушкувати, варити з них супи і варення, робити десерти, вино і навіть приготувати сурогат кави, але для цього вам знадобляться коріння рослини.

Вміщені в кульбабі вітаміни, в тому числі вітаміни С, кальцій, залізо, фосфор, а також органічні кислоти, жирні олії роблять прекрасним загальнозміцнюючим засобом. Допомагає кульбаба також при атеросклерозі, захворюваннях нирок, печінки, шлунка і суглобів, стимулює обмін речовин і допомагає схуднути.

Сніть (яглиця)

«Дожити б до сніті!», - казали наші предки, коли торішній урожай був уже з'їдений, а до нового ще далеко. Молоді пагони яглиці квасили, солили, сушили, варили з них щі і супи. Зараз, коли кулінарне мистецтво досягло свого розквіту, сніть знову стали широко використовувати як у сирому вигляді, так і в тушкованому або вареному. Салати, гарніри, бутербродні пасти і ще багато інших дієтичних страв ви зможете приготувати з цього обридлого багатьом городникам бур'яну.

Вітамінно-мінеральний склад сніті настільки багатий, що чимало господарств країни зайнялися розведенням цієї рослини, причому не тільки для потреб харчової, але й фармацевтичної промисловості. Вміст вуглеводів, білків, вітаміну С, кумаринів, ефірних масел, солей калію, міді, заліза, магнію, марганцю, титану та бору не тільки покращує загальний стан організму, але і робить благотворний вплив на стінки кровоносних судин і зміцнює серце.

Тому що там «АА»

Багато дієтологів радять відмовитися від сала, посилаючись на те, що через високий вміст жирів воно сприяє розвитку атеросклерозу. Однак у світі жирів все не так просто.

Обходитися без них організм не може. Для того щоб вирішити, яким жирам віддати перевагу, треба враховувати деякі їхні властивості. Насамперед - вміст у продукті жирних ненасичених кислот. Свиначе сало містить арахідонову кислоту (до речі, її хімічна формула - АА), що належить до ненасичених жирів і є однією з незамінних жирних кислот. Вона входить до складу клітинних мембран, є частиною ферменту серцевого м'яза, а також бере участь і в холестеринному обміні. У салі є й інші поживні незамінні жирні кислоти. Причому за їхнім вмістом (до 10 %) сало випереджає вершкове масло. Саме тому біологічна активність сала в п'ять разів вища, ніж вершкового масла.

Що ж стосується насичених жирів, яких у салі чимало, то побоюватися порушення холестеринного обміну потрібно лише в тому випадку, якщо ви цим продуктом зловживаєте. Якщо споживати свиначе сало в розумних кількостях, то атеросклерозу можна не побоюватися. Особливо якщо їсти його із салатом із сирих овочів, заправлених нерафінованою олією і натуральним оцтом (яблучним або виноградним), що є сильним антиоксидантом. Свиначе сало широко використовується в народній медицині. Як зовнішній засіб, воно нерідко виявляється більш ефективним, ніж різні патентовані мазі. Його застосовують при болях у суглобах, порушенні рухливості суглобів після травми, при маститі, екземі, зубному болю, п'ятковій шпорі та інших хворобах.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій Гайворонський
Головний редактор Лариса Шара

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:fermer.redaktor@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1783902. Тираж 10 000.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Великодні традиції

З діда-прадіда

У давнину бідні сільські сім'ї, де здоба була великою розкішшю, купували паски зі звичайного тіста, яке продавали в місцевих крамничках. Хоча і така паска була не всім по кишені. Тож у Світле Христове Воскресіння бідним надавали допомогу більш заможніші родичі або сусіди. У Страсну п'ятницю жінки приносили їм паски, яйця, глечик молока.

Усі клопоти по господарству і приготування до свята закінчувалися ввечері Великої суботи. Увечері православні християни йшли до церкви, де починалося читання Страсті, і служба йшла всю ніч.

Після освячення пасок, кожен селянин намагався до приходу додому потрапити на кладовище, на могили батьків і родичів. Тут кланялися низько могилкам, цілували землю і залишали біля хрестів шматочки паски для покійних батьків. А потім поспішали додому христосуватися з близькими людьми. Матері будили дітвору до святкового столу, все радісно приступали до їжі. Господар розрізав паску, кожному давав фарбовані яйця (крашанки, писанки), м'ясо і зі словами подяки, зверненими до Бога, розговлялися.

Втім, великодні традиції не вичерпуються тільки подачею на стіл пасок і крашанок. Вважалося, що писанка може вилікувати багато хвороб. Такими властивостями володіли яйця, отримані в церкві від священника під час христосування...

Прикмет і повір'їв, пов'язаних з великодніми яйцями, дуже багато. Наприклад, вважалося - якщо кинути яйце в полум'я пожежі, то воно погасне. Нам здається дивним таке повір'я, однак наші предки вірили. Допомогало пасхальне яйце в пошуках загубленої худоби та навіть скарбів.

Суворо заборонялося працювати на Великдень, вважалося, що так можна втратити щастя. У це велике релігійне свято потрібно було віддаватися радощам та веселощам...

Дитина у храмі

Завдання батьків – заспокоїтися, адже їхня нервозність обов'язково передається і їх дитині.

В якому віці і як дитині варто перший раз відвідати церкву?

Вікових обмежень, на те, щоб привести дитину в церкву, немає. Однак доцільно дотримання певної поетапності в процесі знайомства з церквою. На самому початку з дитиною просто прогулятися поруч з храмом. Малюк має звикнути до його зовнішнього вигляду і виявити інтерес. У нього повинне з'явитися бажання зайти всередину.

Другим етапом є відвідування церкви в той час, коли там не

проводяться служб. Цей етап має тривати стільки часу, скільки буде необхідно дитині, щоб відчувати себе комфортно.

Згодом вже можна відвідати службу. Вибираючи службу для першого відвідування з малюком, звертайте увагу на її тривалість. Маленькій дитині буде досить складно провести тривалий період часу на ногах і у відносному мовчанні.

Що стосується сповіді, то за традицією церкви, сповідь у дитини починається з семи років. До цієї події потрібна особлива підготовка.

Додатково можна дізнатися, з якого віку дітей беруть в неділь-

У сім'ях, де батьки виховують дітей у православ'ї, одного разу настає момент, коли дитина вперше йде в церкву. Батько та мати чекають на це з певним сумнівом, а іноді навіть страхом. Як сприйме маленький християнин безліч ікон і атмосферу в цілому? Як поведе себе в домі Господньому? Не буде вередувати? І багато інших питань, які здатні негативно вплинути на перший досвід відвідування церкви.

ну школу. Як правило, навчатися у такій школі діти починають з п'ятирічного віку. Але трапляються й винятки, коли дитину можуть прийняти і раніше.

Що ж все-таки повинні робити батьки, щоб знайомство з церквою залишило в душі дитини тільки приємні відчуття?

На думку священнослужителів, основне завдання батьків – виховувати дітей у благочесті.

У родині, де стосунки побудовані на любові, зазвичай пояснюють дитині, що являє собою Божий храм. Свої відносини з церквою дитина, як правило, буде за аналогією з відносинами своїх батьків.

Що святкового столу

Печена сирна паска

Чим відрізняється печена сирна паска від інших видів цього святкового частування? Це впливає з назви – паска готується способом запікання в духовці, на відміну від пасочок «сирих» або заварних. Виходить щось на зразок сирної запіканки, тільки блюдо, звичайно ж, орієнтоване на великодні канони – в нього додаються родзинки і цукати.

Для основи: 250 г пісочного печива, 100 г вершкового масла.

Для сирної маси: 600 г сиру розсіпчастого жирного, 100 г вершків, по 30 г цукатів та родзинок, 4 яйця, 6 ст. л. цукру, 3 ст. л. борошна, глазур для оформлення, кондитерські присипки.

Змастити форму вершковим маслом і застелити пергаментом.

Розтерти в крихти печиво, перемішати з розм'якшеним вершковим маслом до однорідності і викласти щільно, втрамбовуючи, на дно форми, поставити в нагріту до 180 градусів духовку на 10 хв і запекти.

Перетерти сир через сито або перевернути двічі в м'ясорубці.

Білки яєць відокремити від жовтків, збити жовтки з 3 ст. л. цукру і перемішати з сиром, додати борошно, цукати, родзинки (пропарені) і вершки, змішати все до однорідності.

З цукром збити білки в міцну піну, ввести в сирну масу.

Викласти сирну суміш на випечену основу, поставити в духовку і

запекати десяти хвилин при температурі 180 градусів, потім ще півгодини при 160-170 градусах.

Коли вже паска зарум'яниться, вимкнути духовку і залишити її в ній на одну годину при відкритих дверцятах.

Прикрасити печену сирну паску глазур'ю, присипками, подати на святковий стіл.

Свинина з курагою у тісті

Для приготування: 2 цибулини, 5 ст. л. олії, 1 ст. л. білого винного оцту, 150 мл білого сухого вина, 250 г кураги, 1 ст. л. нарізаного кропу і

Сусід до сусіда:

- Мене вкусив ваш собака. Я вимагаю компенсації!

- Ради бога, я його зараз потримую, а ви вкусіть його.

- Куме а, що ви п'єте?

- Назва складається з двох тварин.

- Конь-як.

- А скільки ви п'єте?

- Поміняйте тварин місцями.

- Куме, дай чорний фломастер.

Палець на нозі треба пофарбувати...

- Навіщо?

- У гостей йду, - носок дияволь.

петрушки, 250 г філе свинини, 350 г готового листкового тіста, 1 яйце, 2-3 ст. л. борошна, 300 мл курячого бульйону, сіль, мелений чорний перець.

Цибулю очистити, дрібно нарізати. У сковороді розігріти 2 ст. л. олії, покласти цибулю та обсмажити до м'якості, 7-8 хв. Додати оцет і дати йому повністю випаритися.

Перекласти цибулю в сотейник, влити вино, 150 мл води і покласти промиту курагу. Довести до кипіння і тушкувати 20 хв, поки вся рідина не випарується. Приправити сіллю, перцем і зняти з вогню. Половину суміші відкласти для соусу.

М'ясо вимити, розрізати на 6 частин і натерти перцем. У великій сковороді розігріти 2 ст. л. масла і обсмажити м'ясо з двох сторін протягом 8 хв.

На присипаній борошном поверхні розклати пласт тіста товщиною 3 мм. Нарізати квадратами за розміром трохи більше, ніж шматки м'яса. На квадрати тіста викласти м'ясо, зверху розподілити начинку з кураги та цибулі. Згорнути м'ясо рулетом і загорнути в тісто, злегка змочивши краї водою.

Розігріти духовку до 200 ° С. Яйце злегка збити і змастити отримані трубочки. Підвернути відкриті краї. Деко збризнати маслом, що залишилося, покласти м'ясо і запекати 30 хв.

Приготувати соус. Суміш з курагою, що залишилася, змішати з бульйоном, довести до кипіння і готувати 10 хв. Додати зелень і подати до запеченої свинини.

Пишіть:

49000, м. Дніпро,

вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:

786-02-21,

098-183-00-18,

050-850-72-74

Ми в Інтернеті:

e-mail:fermer.redaktor@gmail.com

www.farmer.dp.ua

www.facebook.com/farmer.dp.ua